

Arrest

nr. 159 672 van 11 januari 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 30 juli 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 juli 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 oktober 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. BELDERBOSCH, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Egyptische nationaliteit en bent u afkomstig uit Naji Hammadi (Egypte). U bent van Arabische origine en een koptische christen. Op straat werd u enkele keren ten gevolge van uw geloof geobserveerd en beledigd door enkele moslimbroeders. Deze moslimbroeders trokken toen eveneens aan het kruis dat u droeg. Op 12/05/2009 kwamen H.F.H. en M.N.A., twee moslimbroeders, naar uw bureau en dreigden ermee u te vermoorden indien u zich niet zou bekeren. Toen u weigerde, zeiden ze dat u maandelijks een geldbedrag, tussen 700 en 1000 pond, zou moeten betalen indien u zich niet zou bekeren. U werd vervolgens geslagen en ze namen 6000 pond mee uit uw bureau. U diende klacht in bij de politie, waar men u zei dat ze de daders zouden oppakken. Hierna werd u doorverwezen naar het ziekenhuis in Naji Hamidi waar u verzorgd werd. Een week na het indienen van uw klacht, nam u een advocaat onder de arm om uw zaak op te volgen. Op 15/05/2009

werd u bij de rechtbank van Naji Hamidi opgeroepen en legde u opnieuw een verklaring af. Er werd u verteld dat de daders opgepakt zouden worden. U hoorde later van mensen op straat dat ze een combi met soldaten zagen die op zoek waren naar uw twee belagers. U kwam H.F.H. en M.N.A. een twintigtal dagen nadat ze bij u waren gekomen op straat tegen. Ze eisten dat u uw klacht bij de politie moest intrekken en dreigden ermee u niet met rust te laten. U zei hen dat u geen moslim zou worden en dat u geen geld zou betalen. Op 9/06/2009 moest u zich een tweede keer aanmelden bij de rechtbank. Ook H.F.H. en M.N.A. dienden zich te melden. Aangezien zij echter niet kwamen opdagen, werd enkel u verhoord. Een drietal dagen voor 16/07/2009 kwam u H.F.H. en M.N.A. nog eens tegen op straat. Wederom werd u bedreigd en gezegd u te bekeren tot de islam. Op 16/07/2009 kwamen uw H.F.H. en M.N.A. naar uw bureau en werd u opnieuw geslagen en met de dood bedreigd indien u zich niet zou bekeren. Wederom vroegen ze u uw klacht in te trekken en hen geld te geven. Deze keer vonden ze geen geld, maar vernielden ze uw bureau. U trok opnieuw naar de politie, vertelde er wat u was overkomen en zei dat u ook op 12/05/2009 reeds klacht had ingediend. Uw verklaringen werden genoteerd, waarna u naar het ziekenhuis ging. U besloot hierna thuis te blijven en enkel nog naar uw bureau te gaan om er op te ruimen. Uit schrik voor uw belagers besloot u Egypte te verlaten. U vernam dat met de leden van de kerk een reis werd georganiseerd naar Polen en schreef zich hiervoor in. U trok rond 24 september 2009 naar Alexandrië, waar u met andere kerkleden en in het bezit van uw eigen paspoort voorzien van een toeristenvisum het vliegtuig nam naar Polen. Vanuit Polen reisde u een viertal dagen later verder naar Brussel waar u op 27 september 2009 aankwam. Aangezien u vreesde dat de Egyptische autoriteiten op de hoogte zouden worden gebracht van uw problemen en u wachtte tot uw belagers zouden worden gearresteerd, diende u geen asielaanvraag in. Toen u van uw advocaat te horen kreeg dat H.F.H. en M.N.A. nog niet waren opgepakt, besloot u uiteindelijk een asielaanvraag in te dienen in België op 20 oktober 2011. Een jaar geleden hoorde u van uw advocaat in Egypte dat H.F.H. en M.N.A. nog steeds niet zijn opgepakt.

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u de volgende documenten neer: een kopie van uw identiteitskaart; een kopie van uw vliegticket; twee originele proces-verbalen dd. 12/05/2009 en dd. 16/07/2009 van uw klacht tegen H.F.H. en M.N.A.; twee originele medische attesten dd. 12/05/2009 en dd. 16/07/2009 volgens welke u behandeld werd voor uw verwondingen; twee originele proces-verbalen afgelegd voor het openbaar ministerie dd. waarin u respectievelijk aangeeft dat uw belagers op 15/05/2009 u in uw bureau aanvielen en 6000 pond stalen en dat ze op 16/07/2009 uw bureau hebben vernield; en enkele Belgische medische attesten volgens welke u problemen heeft uw geslachtsorganen.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u ingeroepen elementen alsook van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst, dient te worden besloten dat ik u noch het vluchtelingenstatuut noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat het CGVS erkent dat koptische christenen in Egypte het voorwerp kunnen uitmaken van discriminatoire maatregelen, maar benadrukt het ook dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat in de zomer van 2013, kort na de afzetting van president Morsi, een golf van geweld plaatsvond tegen kerken, christelijke instellingen en symbolen. Het aantal slachtoffers bleef erg beperkt, daar de aanvallen voornamelijk gericht waren op christelijke gebouwen, dewelke doorgaans leeg waren. In de loop van 2014 werd veldmaarschalk Abdel-Fattah al-Sisi tot president verkozen en hij toonde zich vastbesloten de autoriteit van de overheid te herstellen. Hij bezwoer herhaaldelijk dat de christenen in Egypte veilig waren en zetten verschillende keren massaal troepen in om de christelijke gemeenschap op hoogdagen te beschermen. Veel kerken in Egypte worden nu permanent door militairen bewaakt. Interconfessionele incidenten zijn weliswaar niet volledig uitgebannen, maar de situatie van totale wetteloosheid die in augustus 2013 bepaalde gebieden van Opper-Egypte in haar greep hield, is verdwenen. Sinds eind 2013 doen er zich nog sporadisch sectaire incidenten voor, in het bijzonder in de gouvernementen in Opper-Egypte (in de eerste plaats in Minya en daarnaast ook in Asyut, Fayum, Beni Suef, Qena, Sohag en Luxor). Het aantal slachtoffers bij deze incidenten blijft beperkt. De autoriteiten handhaven opnieuw het monopolie van de staat op geweld en treden op in geval van sectaire confrontaties. Zowel (koptische) christenen als moslims worden daarbij gearresteerd. De overheid hanteert vaak traditionele verzoeningsmechanismes, waarbij familiehoofden,

gemeenschapsleiders en religieuze autoriteiten een oplossing uitwerken, in aanwezigheid van vertegenwoordigers van de veiligheidsdiensten. Deze aanpak wordt, vooral door de koptische gemeenschap in Minya, bekritiseerd omdat juridische vervolging vaak uitblijft, hetgeen straffeloosheid in de hand zou werken. Een terugkerend fenomeen is de ontvoering van (rijke) kopten, in de meeste gevallen voor losgeld. De overheid biedt hierop geen gepast antwoord. Hoewel de situatie voor de koptische christenen actueel zorgwekkend is, kan evenwel niet gesteld worden dat het loutere feit kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Deze vrees voor vervolging en dit reëel risico op ernstige schade dienen in concreto te worden aangetoond en u blijft hier om onderstaande redenen in gebreke.

Er dient immers vooreerst te worden vastgesteld dat u na uw aankomst in België in september 2009 meer dan twee jaar heeft gewacht alvorens een asielaanvraag in te dienen. Bij het spontaan uit de doeken doen van uw asielrelaas stelde u dat u een tijdje in België verbleef in de hoop dat uw belagers zouden opgepakt worden en dat u pas asiel vroeg eens bleek dat dit niet het geval was (CGVS, p. 12). Toen u later gevraagd werd waarom u twee jaar wachtte met het indienen van uw asielaanvraag zei u dan weer dat u vreesde dat de Egyptische autoriteiten op de hoogte zouden worden gebracht en dat uw ouders problemen zouden kennen (CGVS, p. 19). Wanneer hier verder bij stilgestaan werd gaf u vervolgens aan dat u niet eerder een asielaanvraag heeft ingediend omdat u schrik had aangehouden en gerepatriëerd te worden (CGVS, p.20). Tijdens uw interview op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u echter dat u twee jaar wachtte met het indienen van een asielaanvraag aangezien u niet wist dat u asiel kon aanvragen in België (Vragenlijst voor het CGVS, ingevuld op DVZ, vraag 3.5). Bovenstaande verklaringen (die door hun wisselend karakter al sterk aan geloofwaardigheid inboeten) zijn evenwel geen afdoende reden waarom u niet sneller asiel aanvroeg. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij zo snel mogelijk een asielaanvraag indient of zich terdege informeert over de te zetten stappen inzake het verkrijgen van internationale bescherming. Het feit dat u hiervoor twee jaar wachtte, is een indicatie dat u internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en ondermijnt als dusdanig de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vrees.

Wat betreft uw problemen met H.F.H. en M.N.A., die trouwens van interpersoonlijke (tussen privé-personen) en gemeenrechtelijke (strafrechtelijke) aard zijn, dient vastgesteld te worden dat u geen elementen aangehaald heeft waaruit kan blijken dat u voor deze door u aangehaalde problemen, geen of onvoldoende beroep kon doen – of bij een terugkeer naar Egypte in het geval van eventuele toekomstige problemen met uw belagers – op de hulp van en/of bescherming door de in Egypte aanwezige autoriteiten. Opdat internationale bescherming kan worden verleend aan een asielzoeker dient aangetoond te worden dat de asielzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Uit uw verklaringen en voorgelegde documenten blijkt echter dat de Egyptische autoriteiten in uw zaak weldegelijk zijn opgetreden en actie hebben ondernomen. Zo kon u op 12/5/2009 en op 16/7/2009, toen uw belagers naar uw bureau kwamen, klacht neerleggen bij de politie waar uw verklaringen genoteerd werden. De politie verwees u vervolgens telkens naar het ziekenhuis waar u voor uw verwondingen behandeld werd. De politie stuurde uw zaak ook telkens door naar het openbaar ministerie, waar uw zaak werd onderzocht en u opnieuw –in totaal drie maal- werd opgeroepen en uw verklaringen werden afgenomen. Ook uw belagers werden opgeroepen (CGVS, p. 11 – p. 19). Uit uw documenten blijkt verder dat het openbaar ministerie bij uw twee klachten de proces-verbalen die werden opgesteld naar aanleiding van uw aanvankelijke klachten heropenden. Uit deze proces-verbalen blijkt tevens dat het openbaar ministerie besloot om uw belagers te laten arresteren (document nr.5 en nr. 8 in de groene map). U verklaarde in dit verband zelf dat er effectief opsporingsactiviteiten werden uitgevoerd door de politie. Mensen op straat hadden u verteld dat een combi met soldaten was gesignaleerd. Via uw advocaat kwam u vervolgens te weten dat deze combi was uitgestuurd om uw twee belagers te zoeken (CGVS, p. 20 en p. 21). Verder blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat sinds 2014 de veiligheidsdiensten altijd optreden wanneer zaken uit de hand dreigen te lopen. Zo worden er doorgaans ook mensen opgepakt. Aansluitend kan nog opgemerkt worden dat u in staat bent uw zaak van nabij op te volgen. U nam een advocaat onder de arm die toegang had tot uw dossier en zo de documenten bij de autoriteiten kon opvragen (CGVS, p. 10 en p. 11). Hij volgde voor u uw klachten bij de politie op (CGVS, p. 20). U had tot een jaar geleden contact met uw advocaat die u liet weten dat de verdachten nog steeds niet zijn opgepakt (CGVS, p. 20). Dat uw belagers nog niet gevat zijn, kan echter te wijten zijn aan tal van factoren. Hierbij kan nog opgemerkt worden dat u zich sinds een jaar niet meer heeft geïnformeerd over de huidige stand van uw zaak –bijvoorbeeld of uw belagers al dan niet reeds zijn opgepakt -, hoewel uw advocaat in Egypte uw belangen behartigt (CGVS, p. 20 en p. 21). Uw bewering dat u dit niet deed aangezien u bezig bent met veel andere dingen, bijvoorbeeld werken, en u ziek bent, kan niet weerhouden worden (CGVS, p. 21).

Van iemand die bij een terugkeer naar Egypte verwacht gedood te worden door zijn belagers (CGVS, p. 24) kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij/zij zich zo grondig mogelijk informeert over eventuele politionele of gerechtelijke stappen die tegen hen reeds zijn ondernomen. Gelet op bovenstaande bevindingen heeft u dan ook geenszins aangetoond dat voor wat betreft uw problemen met H.F.H. en M.N.A. het zich beroepen op internationale bescherming voor u de enig overgebleven mogelijkheid was voor uw beweerdte gekende problemen noch dat er in uw hoofde aldus sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in Vluchtelingenrechtelijke zin of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Met betrekking tot uw bewering dat moslimbroeders u op straat beledigden, u verweten christen te zijn en u observeerden (CGVS, p. 11 – p. 13), kan tot slot opgemerkt worden dat deze feiten onvoldoende zwaarwichtig zijn om gelijkgesteld te worden met een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of met ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

Gelet op voorgaande heeft u geenszins aannemelijk gemaakt het slachtoffer te zijn geweest of te zullen worden van een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, noch van ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Egypte (zie COI Focus - Egypte Veiligheidssituatie - dd. 3 december 2014) blijkt dat de politieke situatie en de veiligheidssituatie er erg gespannen zijn sinds het leger president Morsi heeft afgezet en de macht heeft overgenomen. Grote protestbetogingen zijn uitgemond in gewelddadige incidenten tussen de veiligheidsdiensten en aanhangers van de afgezette president. Het geweld bereikte zijn hoogtepunt op 14 augustus 2013 met een aanval van het leger en de politie op twee massabijeenkomsten van pro-Morsi betogers. Hierbij vielen burgerdoden te betreuren onder de betogers. De noodtoestand werd afgekondigd en in de helft van de Egyptische provinciesteden werd de avondklok ingezet.

Ook in de maanden nadien bleef het geweld opflakkeren. Het leger werd massaal ingezet om de rust te doen weerkomen en in november 2013 hieven de Egyptische autoriteiten de noodtoestand en de avondklok op. De demonstraties van Morsi-aanhangers blijven weliswaar aanhouden, doch zijn het aantal ongeregelde heden en de daarbij te betreuren burgerslachtoffers sinds begin 2014 geleidelijk verminderd. De maand maart 2014 was de rustigste maand sinds de afzetting van president Morsi in juli 2013.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat er na de afzetting van president Morsi tientallen interreligieuze confrontaties plaatsvonden. Hoewel het aantal incidenten waarbij christelijke doelwitten worden gevisieerd, was toegenomen, was het aantal slachtoffers erg beperkt gebleven, daar de aanvallen voornamelijk gericht waren op christelijke gebouwen, dewelke doorgaans leeg waren. In het najaar van 2013 is het aantal gewelddadigheden waarbij de Koptische gemeenschap in Egypte gevisieerd werd, duidelijk afgenomen. Sinds de schietpartij in de wijk al-Warraq (Cairo) dd. 20 oktober 2013 werd er immers geen melding meer gemaakt van ernstige feiten van sektarisch geweld waarbij doden of gewonden gevallen zijn.

Niettegenstaande er zich in de Sinai met enige regelmaat incidenten voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten tussen de politie en islamitische bendes of bedoeïenenstammen. Het gros van het geweld dat er plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de jihadistische terroristen die zichzelf Ansar Beit al-Maqdis noemen. Deze Egyptische tak van Al-Qaeda pleegt af en toe ook aanslagen buiten Sinai. De door hen uitgevoerde terreuraanslagen zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van het Egyptische leger en politie gevisieerd worden. Het Egyptische leger reageert hierop door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De overige door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uw identiteitskaart en de vliegtickets bevestigen enkel uw identiteit en uw afgelegde reisweg dewelke in deze beslissing niet betwist worden. Wat betreft de gezondheidsproblemen die u in België

kende, zoals gestaafd door de voorgelegde medische attesten, dient opgemerkt te worden dat medische problemen op zich geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet.

De informatie waarop deze beslissing is gebaseerd, is in kopie toegevoegd aan het administratieve dossier.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift aan “dat er verschillende redenen waren waarom hij niet onmiddellijk politiek asiel gevraagd heeft na zijn aankomst in België, dat hij inderdaad niet goed geïnformeerd was over de asielprocedure in België, maar anderzijds hij ook schrik had voor zijn ouders en voor zichzelf wanneer hij gerepatriëerd zou worden, en hij daarom wachtte totdat hij zeker was dat zijn belagers in de gevangenis zouden zitten, dat deze overwegingen in balans hebben gelegen met zijn wens om internationale bescherming te krijgen in het kader van een asielprocedure, en dat daarom het feit dat hij lang gewacht heeft niet kan worden beschouwd als een indicatie dat zijn vrees niet geloofwaardig zou zijn”.

Wat de beschermingsmogelijkheden in Egypte betreft, voert verzoeker aan “dat hij na de eerste geweldpleging en bedreiging door H.F.H. en M.N.A. hen nog twee keer op straat tegenkwam waarbij opnieuw bedreigd werd, en zij daarna nog naar zijn bureau kwamen voor nieuwe bedreigingen en geweldplegingen, terwijl hij ondertussen klacht had ingediend en de autoriteiten blijkbaar op zoek waren geweest naar zijn belagers, dat zijn belagers dus niet ondergedoken waren aangezien hij ze op straat tegenkwam”. Hij wijst erop “dat tot één jaar vóór zijn interview op het Commissariaat-generaal ze blijkbaar nog steeds niet opgepakt waren, dat uit deze opeenvolging van feiten blijkt dat de autoriteiten eenvoudigweg niet in staat zijn om zijn belagers te lokaliseren en hen te arresteren en dus niet in staat zijn om hem de nodige protectie te verlenen”. Hij besluit “dat hij daarom terecht vreest voor nieuwe geweldplegingen ingeval hij naar Egypte zou terugkeren”.

Verzoeker benadrukt dat de beledigingen van de moslimbroeders op straat “wel het klimaat van religieus fanatisme schetsen dat in Egypte heerst en waardoor verklaard wordt dat fanatici zoals H.F.H. en M.N.A. zo ver kunnen gaan dat ze geweld plegen en doodsb bedreigingen uiten ingeval een kopt zich niet wil bekeren tot de islam”.

Aangaande artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet stelt verzoeker “dat de analyse in de bestreden beslissing slechts een momentopname is, dat in 2013 er een algemene toestand van gewelddadige politieke confrontaties in Egypte heerste, die slechts in de loop van 2014 geleidelijk verbeterd is, dat het zo snel na deze episode te vroeg is om van een stabilisering te kunnen spreken”. Hij is van oordeel dat hij “subsidiaire bescherming zou worden verleend ingeval hij niet zou erkend worden als politiek vluchteling”.

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te hervormen en hem de vluchtelingenstatus toe te kennen. In ondergeschikte orde vraagt verzoeker de bestreden beslissing te vernietigen. In uiterst ondergeschikte orde vraagt verzoeker hem de subsidiaire bescherming toe te kennen.

Beoordeling

2.2. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien de hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Aangaande de vluchtelingenstatus

2.3. De Raad stelt vast dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Vooreerst heeft verzoeker na zijn aankomst in België in 2009 meer dan twee jaar gewacht alvorens een asielaanvraag in te dienen. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van het Vluchtelingenverdrag of de subsidiaire bescherming inroept, mag nochtans redelijkerwijze worden verwacht dat hij bij zijn aankomst of kort daarna bij de autoriteiten van het onthaalland een asielaanvraag indient.

Verzoeker legde bovendien wisselende verklaringen af omtrent de reden voor zijn laattijdigheid. Zo verklaarde hij op de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij niet wist dat hij asiel kon aanvragen in België (vragenlijst DVZ, vraag 3.5), maar verklaarde hij op het Commissariaat-generaal enerzijds dat hij een tijdje in België verbleef in de hoop dat zijn belagers zouden opgepakt worden en dat hij pas asiel vroeg eens bleek dat dit niet het geval was (gehoor, p. 12) en anderzijds dat hij vreesde dat de Egyptische autoriteiten op de hoogte zouden worden gebracht en dat zijn ouders problemen zouden kennen (gehoor, p. 19), en ten slotte nog dat hij schrik had aangehouden en gerepatrieerd te worden (gehoor, p. 20). De Raad benadrukt dat van een asielzoeker kan verwacht worden dat hij in het gastland ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren aangaande de wijze waarop deze bescherming kan worden verkregen en zo snel mogelijk een asielaanvraag indient. Angst om te worden teruggestuurd is evenmin een geldige reden om geen asielaanvraag in te dienen maar eerder een indicatie dat verzoeker zelf twijfel heeft omtrent zijn verklaringen. De kans om gerepatrieerd te worden is immers steeds aanwezig in hoofde van iemand die geen geldige verblijfstitel heeft en de enige weg om deze onzekerheid op te heffen is net het starten van een asielprocedure of een andere procedure voor machtiging om op het Belgisch grondgebied te verblijven. De *post-factum* verklaring in het verzoekschrift dat hij verschillende redenen had en *“dat deze overwegingen in balans hebben gelegen met zijn wens om internationale bescherming te krijgen in het kader van een asielprocedure”* kunnen zijn nalatig gedrag dan ook niet verschonen.

Dat verzoeker zo lang wachtte is *in casu* wel degelijk een indicatie dat hij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en relativeert als dusdanig de ernst van de door hem geschetste vervolging.

2.5. Wat de door verzoeker ingeroepen problemen omwille van zijn geloof betreft, wijst de Raad erop dat uit de informatie in het administratief dossier (*“COI Focus: Egypte: Situatie van de christenen”* van 25 maart 2015) blijkt dat, hoewel de situatie voor de koptische christenen algemeen genomen zorgen kan baren, kan niet gesteld worden dat het loutere feit kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming.

Aangaande de problemen met H.F.H. en M.N.A. zijn er geen elementen die erop wijzen dat verzoeker voor deze problemen geen of onvoldoende beroep kon doen - of bij een terugkeer naar Egypte in het geval van eventuele toekomstige problemen met zijn belagers zou kunnen doen - op de hulp van en/of bescherming door de in Egypte aanwezige autoriteiten. Uit verzoekers verklaringen en voorgelegde documenten blijkt immers dat de Egyptische autoriteiten in zijn zaak weldegelijk zijn opgetreden en actie hebben ondernomen. Zo kon verzoeker op 12 mei 2009 en op 16 juli 2009 klacht neerleggen bij de politie, waarna de politie hem telkens naar het ziekenhuis verwees de zaak doorstuurde naar het openbaar ministerie. Verzoeker werd in totaal driemaal opgeroepen en zijn verklaringen werden afgenomen. Ook zijn belagers werden opgeroepen (gehoor, p. 11, 19). Uit de neergelegde documenten blijkt nog dat het openbaar ministerie bij de twee klachten de processen-verbaal die werden opgesteld naar aanleiding van zijn aanvankelijke klachten heropenden. Uit deze processen-verbaal blijkt dat het openbaar ministerie besloot om de belagers te laten arresteren. Verzoeker gaf zelf ook aan dat er effectief opsporingsactiviteiten werden uitgevoerd door de politie en via zijn advocaat kwam hij te weten dat er een combi was uitgestuurd om zijn twee belagers te zoeken (gehoor, p. 20-21). Uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat sinds 2014 de veiligheidsdiensten optreden wanneer zaken uit de hand dreigen te lopen en dat er doorgaans ook mensen worden opgepakt. Dat de belagers *“tot één jaar vóór zijn interview op het Commissariaat-generaal blijktbaar nog steeds niet opgepakt waren”*, zoals wordt aangevoerd in het verzoekschrift, kan aan verschillende factoren liggen en toont niet aan dat alle mogelijkheden om bescherming te verkrijgen in eigen land uitgeput zijn, gelet op de stappen die zij dienaangaande reeds ondernamen. Bovendien geeft verzoeker toe dat hij zich sinds een jaar niet meer heeft geïnformeerd over de huidige stand van zijn zaak en dat hij aldus niet weet of zijn belagers al dan niet reeds zijn opgepakt (gehoor, p. 20-21), waardoor er alleszins geen recente en actuele informatie is die erop zou wijzen dat de autoriteiten momenteel geen bescherming meer zouden bieden tegen de beweerde vervolging of ernstige schade. Evenzeer komt de actualiteit van de vermeende problemen hierdoor in gedrang.

2.6. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.7. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. De door verzoeker aangehaalde incidenten met moslimbroeders op straat zijn onvoldoende zwaarwichtig om gelijkgesteld te worden met een vervolging of met ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.8. Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt daarnaast dat er in Egypte geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit de *“COI Focus: Egypte: Veiligheidssituatie (update)”* van 20 augustus 2015 - door de commissaris-generaal toegevoegd aan een aanvullende nota - blijkt immers dat de politieke situatie en de veiligheidssituatie er erg gespannen zijn sinds het leger president Morsi heeft afgezet en de macht heeft overgenomen. Grote protestbetogingen zijn uitgemond in gewelddadige incidenten tussen de veiligheidsdiensten en aanhangers van de afgezette president. Het geweld bereikte zijn hoogtepunt op 14 augustus 2013 met een aanval van het leger en de politie op twee massabijeenkomsten van pro-Morsi betogers. Hierbij vielen burgerdoden te betreuren onder de betogers. De noodtoestand werd afgekondigd en in de helft van de Egyptische provinciesteden werd de avondklok ingezet. Ook in de maanden nadien bleef het geweld opflakkeren. Het leger werd massaal ingezet om de rust te doen weerkomen en in november 2013 hieven de Egyptische autoriteiten de noodtoestand en de avondklok op. De demonstraties van Morsi-aanhangers blijven weliswaar aanhouden, doch zijn het aantal ongeregelde heden en de daarbij te betreuren burgerslachtoffers sinds begin 2014 geleidelijk verminderd. Aanhangers van de Moslimbroeders beperken zich, conform de instructies van de leiders, tot vreedzaam en gewelddoos verzet. Ingevolge hiervan zijn uitbarstingen van geweld in 2014 uitgebleven. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat er na de afzetting van president Morsi tientallen interreligieuze confrontaties plaatsvonden. Hoewel het aantal incidenten waarbij christelijke doelwitten

worden gevisieerd, was toegenomen, was het aantal slachtoffers erg beperkt gebleven, daar de aanvallen voornamelijk gericht waren op christelijke gebouwen, dewelke doorgaans leeg waren. Er doen zich weliswaar nog gebeurlijk sectaire conflicten voor en dan voornamelijk in de gouvernements Minya, Asyut, Fayum, Beni Suef, Qena, Sohag en Luxor, doch sinds het aantreden van president Sisi is het geweld tegen christenen beduidend geluwd. In het noorden van de Sinai is sedert medio 2013 een militaire confrontatie bezig tussen jihadisten en het Egyptisch leger en politie. Dit conflict duurde in 2014 en 2015 voort en nam zelfs in aanzienlijk mate in hevigheid toe. Beide strijdende partijen zijn verantwoordelijk voor het geweld in de Sinai. De jihadistische terroristen, verenigd in een groepering genaamd Wilyat-al Sina (voormalig: Ansar Beit al-Maqdis), verklaren loyaal te zijn aan de Islamitische Staat. Deze terroristische groepering maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van bembommen gericht tegens passerende voertuigen van het leger en de politie, gerichte moorden op (onder)officieren van de veiligheidstroepen en op personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints en militaire posten. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Het zwaartepunt van de strijd tussen de Egyptische veiligheidstroepen en Wilyat-al Sina bevindt zich in noordoost Sinai en lijkt zich vooral te concentreren rondom drie kleine steden, *in casu* Arish, Sheik Zuweid en Rafah. Er zijn slechts zeer sporadisch incidenten in het zuiden van de Sinai, *in casu* El-Tor, Sharm el-Sheikh en Taba. Hoewel er bij de confrontaties tussen Egyptische veiligheidstroepen en aanhangers van Wilyat-al Sina in de Sinai ook af en toe burgers het leven laten, wijst het relatief lage aantal burgerslachtoffers en de afwezigheid van vluchtelingenstromen in de regio er op dat beide strijdende partijen de civiele bevolking niet viseren en moeite doen om de burgerbevolking in de mate van het mogelijke te ontzien, tenzij het gaat om burgers die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Naast de confrontaties in de Sinai pleegt Wilyat-al Sina af en toe aanslagen elders in Egypte waarbij soms burgerslachtoffers te betreuren vallen.

Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, *quod non in casu*.

De stelling in het verzoekschrift "*dat de analyse in de bestreden beslissing slechts een momentopname is, dat in 2013 er een algemene toestand van gewelddadige politieke confrontaties in Egypte heerste, die slechts in de loop van 2014 geleidelijk verbeterd is, dat het zo snel na deze episode te vroeg is om van een stabilisering te kunnen spreken*" toont verzoeker niet aan dat de informatie in het administratief en gevoegd aan de aanvullende nota foutief is of dat deze informatie verkeerd werd geïnterpreteerd, temeer gezien hij nalaat enige andersluidende informatie voor te leggen. Het komt nochtans aan verzoeker toe om met concrete en objectieve gegevens aan te tonen dat de betreffende informatie niet correct is.

Besluit

2.9. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonde.

2.10. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf januari tweeduizend zestien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

K. DECLERCK